

Ulla satte sygdommen skakmat

Af Henrik Helmer Petersen

Som sygeplejerske vidste Ulla godt, at en betændelsestilstand i tarmene oftest er en kronisk lidelse, der har det med at blive værre med årene. Men Ulla ville noget andet.

Der er en skærende kontrast fra Ullas liv i dag til Ullas liv for fem år siden.

I dag stortrives Ulla som sygeplejerske på en gynækologisk afdeling på Rigshospitalet. Hun er glad, sund og rask og medicinfri, og flere gange om året daser hun på stranden på ferie i Grækenland.

For fem år siden skiltes hun fra sin daværende partner. Hendes arbejdssituation var elendig. Det var gråt i gråt, og i december 2003 blev det sort. Ulla gik ned med stress.

Da hun to måneder efter blev indlagt på Helsingør Sygehus, havde hun tabt otte kilo. Hun havde svært ved så meget som at tage ned i det lokale supermarked. Hun havde voldsom og blodig diarre, og lægernes ord var ikke til at tage fejl af.

”Du har tarmsygdommen colitis ulcerosa. Det er en betændelsestilstand i tyktarmen, du skal have fast medicin, og du må indstille dig på, at operation før eller siden kan blive nødvendig”, lød beskeden.

- Jeg var sønderknust. Selvom jeg ikke har arbejdet med patienter med colitis ulcerosa, så er jeg mange gange stødt på patienter, der har fået fjernet noget af tarmen og fået en stomi som følge af tarmsygdomme. Så jeg vidste godt, at det er alvorlige lidelser, der ofte kommer til at præge resten af ens liv. Da jeg lå på sygehuset, flimrede der mange skræmmebilleder over min nethinde af, hvordan jeg skulle klare mig. Ville jeg kunne arbejde igen, spekulerede jeg blandt andet på, fortæller Ulla Jensen, 52 år.

Hun beretter historien i sin treværelses lejlighed i Birkerød i Nordsjælland. Der er lyst og venligt, lyse gulve, lædermøbler og hvidt elipse-spisebord med seks stole. I den lille gårdhave udenfor stuedøren er der flisegange og roser.

Ullas to voksne døtre, Pernille på 28 år og Caroline på 20 år er på besøg, og de er stolte af deres mor.

- Hun er sej, siger de, og så griner de alle tre.

Familien Jensen griner meget, og så er de hurtige i replikken.

Handlingens kvinde

Selvom Ulla er videnskabeligt uddannet med en sygeplejerskeuddannelse, så tror hun på, at man selv skal gøre noget. Og det er det, der kendetegner Ulla; Hun er en handlingens kvinde. Og så er hun vedholdende.

Det blev hendes redning.

- Den vestlige lægevidenskab kan meget, og havde det ikke været for den medicin, jeg fik, da jeg var indlagt på Helsingør Sygehus, er det ikke sikkert, at jeg sad her i dag. For jeg var meget syg, men jeg forstår ikke, at man slet ikke benytter sig af de alternative metoder, der udspringer af tusind år gamle behandlingsformer i Østen, siger hun.

- For de kan selvfølgelig også noget, blandt andet tage vare på det hele menneske, på krop, psyke og sjæl på en gang, og jeg havde det så elendigt, at jeg var villig til at prøve alt.

Ulla fejrede sin 48 års fødselsdag den 27. februar 2004 på Helsingør Sygehus' tarmafdeling, og Pernille og Caroline dukkede op med flag og lagkage. Ulla kunne ikke spise noget, men hun

bekendtgjorde med fast stemme, at samme dag, hun blev udskrevet, ville hun opsøge en akupunktør.

Det gjorde hun.

Straks lægerne sendte hende hjem, opsøgte hun Anne Johannesens akupunktørklinik i Furesø.

Behandlingen gik i gang samme uge, Ulla fik 35 nåle stukket i brystbenet, i panden, i fødderne, på underbenet og i fødderne.

- Og det gjorde ikke ondt, smiler hun.

- Til gengæld fik jeg også at vide, at jeg skulle lægge min kost om, så den ikke indeholdt mælkeprodukter og hvede, men mange grøntsager. Jeg fik et urtetilskud - og også en masse snakke med Anne Johannesen, blandt andet om min skilsmisse og den arbejdssituation, der havde kørt mig ned. Alt i alt tændte det et lys i mørket for mig, og fra at have følt mig sølle og syg, begyndte jeg at tro på, at jeg nok skulle blive rask.

Sagde ikke noget

Der gik flere måneder, Ulla fik stadig medicin. Hun gik til akupunktur to gange om ugen, og langsomt begyndte hun at få det bedre. Smerterne i maven forsvandt, og hun begyndte at kunne holde maden i sig.

- Når jeg kom til min læge, talte vi om, at det gik fremad, og jeg kunne godt se, at han var forbløffet over, hvor godt det gik. Jeg følte mig sejrssikker, og jeg brændte for at fortælle ham om akupunktoren og kostomlægningen, men når jeg nævnte det, var det som om, at han ikke hørte efter, smiler Ulla kærligt af den vestlige lægeverdens holdning til alternative behandlingsformer.

Hendes døtre bemærkede også, hvor godt Ulla fik det.

- Mor havde virkelig set dårlig ud, og selvfølgelig havde vi været bekymrede undervejs, husker Pernille og Caroline.

Et år efter at Ullas sygdom var brudt ud, og behandlingen påbegyndt, følte Ulla sig så rask, at hun langsomt trappede ud af sin medicin.

- Jeg sagde ikke noget til min læge. Det turde jeg ikke, for han havde sagt, at jeg skulle blive ved med at tage den. Men jeg syntes, at jeg ville give det en chance.

Det gik godt. Maven og tarmen forblev rask.

- Jeg kunne føle, at jeg gjorde det rigtige, men jeg havde det dårligt med, at min læge ikke vidste noget. Så et halvt år senere overtalte jeg ham til, at jeg trappede ud af medicinen. Det var jeg som sagt allerede gjort, men nu fik jeg hans accept af, at det var i orden.

Ulla har ikke haft problemer med tyktarmen siden. I mave-tarm-kredse er det et mirakel. Colitis ulcerosa går for at være kronisk med jævnlige udbrud.

- Kun når jeg synder og går ind i en bager og køber en kanelsnegl. Så får jeg ondt i maven, og så ved jeg, at jeg stadig har sygdommen og fortsat skal holde kursen, ler hun.

For sådan er Ulla også. Hun er ikke frelst, snarere levedame.

- Men det er nu sjældent, at jeg falder i, for jeg får det dårligt, og så begrænser det jo ligesom sig selv.

Ullas budskab er klart. Det nytter at gøre noget selv!

- En månedlig gang vedligeholdes-akupunktur, daglige akupunkturtryk nogle steder på fødderne, som Anne Johannesen har lært mig, urter og sund kost. Det er den medicin, der holder mig sund og rask.

- Det er da billigt sluppet, stråler Ulla glad og glæder sig allerede til den næste ferie i Grækenland.

Hun har været der mange gange, og hun regner med, at hun mindst har ligeså mange gange til gode.